

Frans gaat naar school

Piet Meinema

Frans gaat naar school

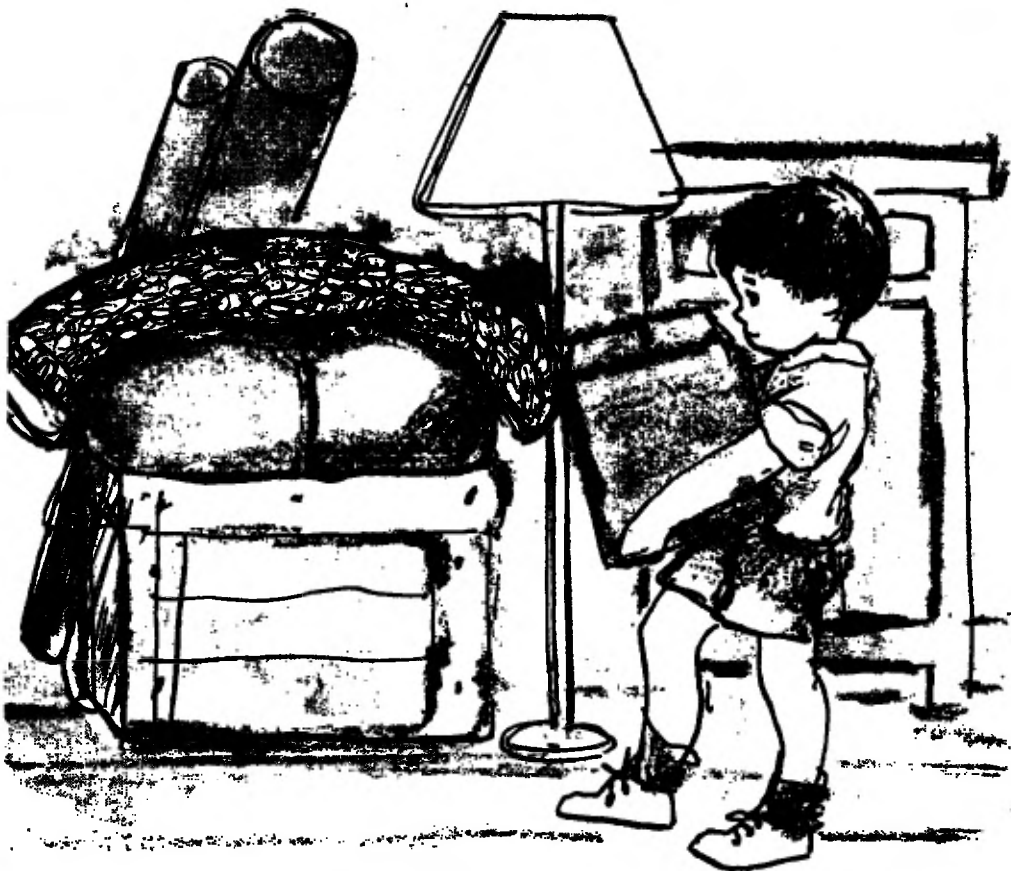

Piet Meinema

Frans gaat naar school

Geïllustreerd door Tiny van Asselt

Uitgeverij G. F. Callenbach bv – Nijkerk

1. De verhuizing

Het is zomer. En het is heel warm. Poes ligt languit in de schaduw. Ze heeft het zo warm!

Frans heeft zijn korte broek aan. Hij heeft ook een bloes aan.

Frans woont in de stad. Daar is het heel druk. Dan moet je goed uitkijken.

Vandaag is het een vreemde dag. Er staat een grote auto voor het huis. Een vrachtauto.

Er zijn een heleboel mannen in huis. Ze halen alles uit het huis. Ze laden het in de vrachtauto. Frans gaat verhuizen!

Hij vindt het jammer. Ze blijven wel in de stad. Maar de stad is zo groot.

Ze gaan naar de andere kant van de stad. Dan kan Frans niet meer met Henkie spelen. Henkie is zijn vriendje.

Vader en moeder helpen ook mee. En Ellie en Joke sjouwen hun eigen mooiste spullen. Er mag niets kapot gaan, hoor.

Ellie en Joke vinden het fijn dat ze verhuizen. Nu krijgen ze een groter huis. Zij krijgen ook een grotere kamer. Daar kunnen ze hun lessen leren.

Maar... hun vriendinnetjes verhuizen niet mee! Ze moeten opnieuw vriendinnetjes zoeken.

„We moeten de poes niet vergeten, moeder”, zegt Frans. „Die ligt achter het huis”.

„Nee hoor, die vergeten we niet”, zegt moeder. „Pas jij maar goed op poes”.

Maar Frans wil liever helpen. Hij wil ook dozen sjouwen.

„Geef mij die doos maar”, zegt hij tegen Ellie. „Die breng ik wel naar de auto”.

Ellie lacht.

„Die is veel te zwaar, jochie”, zegt ze.

„Maar ik ben heel sterk”, pocht Frans. „Geef maar hier, die doos”.

Hij neemt de doos uit Ellies handen. Maar o, wat is die doos zwaar! Frans laat hem bijna vallen.

„Geef maar gauw hier”, zegt Ellie. „Zie je wel, dat hij veel te zwaar is?”

O, wat schaamt Frans zich. Gelukkig lacht Ellie hem niet uit.

De verhuizers lopen maar door. Wat zijn die mannen sterkl Ze tillen zware kisten en dozen. En het bankstel en de televisie.

Vader helpt mee. Hij is ook heel sterk. Maar hij zweet zo erg. Zijn gezicht is helemaal nat. Dat komt doordat het zo warm is.

De verhuizers zweten ook. Maar straks kunnen ze een poosje gaan zitten. Dan krijgen ze koffie.

Ze zitten in de voorkamer op de kale vloer. Het is nu helemaal niet leuk meer in huis.

2. In de auto

Nu is het hele huis leeg. Frans loopt door de kale kamers. De voetstappen klinken hol op de houten vloer.

Frans gaat naar zijn kamertje. Hij kijkt uit het raam.

Aan de overkant ziet hij Henkies huis. Henkie moet hier blijven. Die verhuist niet.

Jammer is dat. Henkle is immers zijn vriendje.

„Frans!” roept vader. „Kom je? We gaan weg!”

Dan holt Frans gauw naar beneden.

Vader heeft de poes in een doosje gedaan. Poes vindt het helemaal niet leuk.

Ze miauwt heel verdrietig. Ze wil uit de doos.

„Waarom moet poes in een doos, vader?” vraagt Frans.

„Omdat we met de auto gaan”, zegt vader. „Poes kan niet los in de auto. Dan kruipt ze misschien onder mijn voeten. En dan kan ik niet remmen”.

„Maar ik kan poes wel vasthouden”, zegt Frans.

„O, nee hoor”, zegt moeder. „Poes wordt vast bang in

de auto. En dan kun je haar nooit vasthouden".
Och, wat vindt Frans dat nou zielig!

De verhuisauto is weg. Die is al naar het nieuwe huis. Vader en moeder geven de buurvrouw een hand. „Dag buurvrouw”, zeggen ze. „Kom maar gauw eens kijken”.

„Dat zal ik vast doen”, zegt buurvrouw.

Dan stappen ze in de auto. Frans en Ellie en Joke moeten achterin. Vader en moeder zitten voorin. Moeder heeft de doos op schoot. Poes miauwt en miauwt. Ze krabt tegen de wanden van de doos.

„Stil maar, poes”, zegt Frans. „Het duurt maar heel even. En je krijgt een heel mooi nieuw huis”.

Joke lacht hem uit.

„Dat verstaat die kat immers toch niet”, zegt ze.

„Welles!” roept Frans. „Poes verstaat mij best, hoor”.

„Ik geloof er toch niks van”, zegt Joke.

Frans zegt maar niets terug. Die meisjes geloven toch nooit iets! Jammer, dat hij geen broertjes heeft.

Daar rijden ze dan. Ze rijden de straat uit. Ze komen bij een brede weg. Vader slaat linksaf. Maar hij kijkt goed uit. Hij let goed op het verkeer.

Ze komen weer bij een brede weg. Vader wacht op het verkeer. Het is er zo druk.

Eindelijk mogen ze de grote weg op. Ze slaan rechtsaf.

„Ziezo”, zegt vader. „Nu kunnen we een beetje vlugger. Over een kwartiertje zijn we bij ons nieuwe huis”.

Maar dat valt tegen. Op een hoek is een botsing. Ze kunnen er niet door.

Twee auto's zijn helemaal stuk. Er staan twee mannen bij. De ene is vreselijk boos. Hij steekt zijn vuist omhoog.

„Het is jouw schuld!” roept hij boos.

„Nietes, het is jouw schuld!” roept de andere meneer.

Er komen allemaal mensen aanlopen. Ze zijn nieuwsgierig.

„Mag ik eruit, vader?” vraagt Frans.

„Nee hoor, blijf maar zitten”, zegt vader. „Zo meteen gaan ze wel opzij”.

Gelukkig, daar komt de politie. Dat is maar goed ook. De mannen zijn zo boos op elkaar.

Ze moeten nog even wachten. De agenten moeten wat opschrijven. En dan duwen ze de auto's weg.

Hè, hè, ze kunnen er door.

„Hier is ons nieuwe huis”, zegt vader. „Hoe vinden jullie het?”

„Mooi” roept Ellie.

„En wat een grote tuin!” roept Frans.

Vader zet de auto aan de kant. Ze stappen allemaal uit. De verhuizers zijn al aan het werk. Ze sjuuwen alles naar binnen.

Frans holt direct naar binnen. Hij wil het hele huis zien. Hij rent de trap op.

„Deze kamer wil ik”, zegt hij.

„Nee, hoor”, zegt Ellie. „Deze kamer is voor mij en Joke”.

„Maar ik was het eerst!” roept Frans boos. „Deze kamer is lekker voor mij”.

„Ach joh, die kamer is veel te groot voor jou”, zegt Joke. „Jij hoeft niet te leren.

Hier komt een tafel in. Daar kunnen wij ons huiswerk maken”.

Nu komt moeder ook naar boven.

„Moeder”, zegt Frans. „Ik was hier het eerst. Ik wil deze kamer. Maar nu willen Ellie en Joke hem”.

„Maar natuurlijk”, zegt moeder. „Ellie en Joke krijgen samen een grote kamer. Jij bent maar alleen. Jij krijgt dus een kleine kamer”.

Ze neemt hem mee naar een andere slaapkamer. Die is veel kleiner.

„Zullen we hier een heel leuke kamer van maken?“ vraagt ze. „En je mag je eigen behang uitzoeken“.

„Hè ja!“ roept Frans. „Dat is leuk“.

Nu vindt hij deze kamer ook wel mooi.

3. Met moeder mee

De volgende morgen moeten ze weer naar school. Naar een andere school!

Moeder zegt: „Ik breng jullie de eerste keer. Ik heb al met het hoofd van de school gepraat. Maar ik wil de school ook wel eens zien“.

Frans vindt het best leuk. Moeder brengt hem anders nooit naar school.

De school is niet ver weg. Maar ze moeten wel over een drukke weg. Daar moet je goed uitkijken.

„Je moet altijd bij het zebrapad wachten op de verkeers-brigadiertjes. Die helpen je bij het oversteken, Frans“, waarschuwt moeder. „Het is hier zo druk“.

„Ja, moeder“, zegt Frans.

Dan zijn ze al gauw bij de school. Je hoort al van ver dat je bij een school komt. De kinderen roepen en schreeuwen zo op het plein.

Kijk, daar staat het hoofd van de school bij de deur. Hij ziet moeder komen.

Hij steekt zijn hand uit.

„Dag mevrouw“, zegt hij. „U bent de moeder van Ellie en Joke, nietwaar?“

„En van mij“, zegt Frans.

Meester lacht.

„Ja hoor, dat zou ik bijna vergeten. Hoe heet je ook al weer?”

„Ik heet Frans”, zegt Frans. „En mijn opa heet ook Frans”.

„Nou, dat is een mooie naam”, zegt meester. „Kom maar mee, dan gaan we naar binnen”.

O, wat is dit een mooie school! Veel mooier dan de vorige school.

Ze lopen door een heel lange gang. Joke gaat met de meester mee. En Ellie gaat twee deuren verder naar binnen. Die komt ook bij een meester. Zij zit in de vierde klas.

Frans moet nog twee deuren verder. Dat is de deur van de tweede klas. De deur staat open.

De juf is in de klas. Ze schrijft wat op het bord.

„Dag juf”, zegt moeder. „Ik heb een nieuwe leerling voor u. Dit is Frans”.

„Dag mevrouw”, zegt juf. „Wat leuk, dat Frans bij mij komt”.

„Ik kan al een heleboel”, zegt Frans. „Dat heb ik op de andere school geleerd. Maar wij zijn gisteren verhuisd. Daarom moet ik nu hier naar school”.

„Dan krijg je hier ook nieuwe vriendjes”, lacht juf.

Ze kijkt eens om zich heen. Ja, daar staat nog een leeg tafeltje. Daar zit nooit iemand. Dat is bij het raam. Daar kan Frans wel zitten.

„Kom maar mee, Frans”, zegt ze. „Ik heb nog een mooi plaatsje voor je. Bij Carlo en Thea”.

„Zijn die aardig?” vraagt Frans.

„O, ja hoor”, lacht juf. „Misschien wil Carlo je vriendje wel worden”.

„Zul je goed oppassen, Frans?” vraagt moeder. „Heel zoet zijn?”

„Ja moeder”, zegt Frans.

„Dan ga ik nu maar. Dag, Frans. Tot straks”.

„Tot straks“, zegt Frans.

Moeder steekt haar hand nog een keer op. En dan is Frans alleen met juf.

4. De juf

De bel gaat. De kinderen gaan in de rij staan. Eén voor één gaan de rijen naar binnen.

Dan komen de kinderen van de tweede klas binnen.

„Hé, een nieuw jongetje“, zeggen ze.

Er komt een jongen naast Frans zitten. En ook een meisje.

„Hoe heet jij?” vraagt de jongen.

„Ik heet Frans”, zegt Frans. „Heet jij Carlo?”

„Hoe weet jij dat?” vraagt Carlo verbaasd.

Frans lacht.

„Dat heeft juf gezegd. En jij heet zeker Thea?”

„Ja”, zegt het meisje.

Juf zegt: „We hebben een nieuw jongetje in de klas. Hij heet Frans. Hij is gisteren verhuisd. Daarom is hij bij ons op school gekomen”.

Alle kinderen kijken naar Frans. Dat vindt Frans best leuk.

„Ik kan heel goed leren, juf”, zegt hij. „Ik ken al een heleboel tafels”.

„Opschepper!” roept een jongen uit de klas.

Maar Frans steekt zijn tong naar hem uit.

Juf gaat naar de kast. Ze haalt er een pen en een potlood uit. En ook een liniaal en gum. Dat geeft ze allemaal aan Frans.

„Stop het maar in je kastje”, zegt ze. „Straks krijg je nog meer. Je hebt immers ook boeken nodig”.

„En schriften”, zegt Frans.

„Natuurlijk, ook schriften”, zegt juf.

„Ik heb een paar schriften bij me, juf”, zegt Frans. „Ik heb heel mooi geschreven. Kijk maar”.

„O, wat mooi!” roept een jongen uit de klas. Het is dezelfde van zo straks.

„Wel mooi!” roept Frans. „Mijn andere juf vond het erg mooi”.

Hij steekt weer zijn tong uit. Hij vindt die jongen helemaal niet aardig.

Juf gaat bij het bord staan.

„Nu gaan we bidden”, zegt ze. „Dat doen jullie thuis toch ook, Frans?”

„Ja juf”, zegt Frans.

Hij vouwt zijn handen en sluit zijn ogen. Hij weet best hoe het hoort.

Na het bidden zegt juf: „Vanmorgen mogen jullie eerst iets vertellen. Met wie mag ik beginnen?”

De vingers vliegen omhoog. Frans steekt zijn vinger ook op.

Thea vertelt over hun poes. Die heeft een bloempot omgegooid. En ze vertelt over het kleine zusje. Dat huilt 's nachts wel eens. En over de buurman, die altijd zo moppert.

Frans vertelt ook van thuis, over zijn beide zusjes. En over vader en moeder natuurlijk.

Maar eindelijk vindt juf het genoeg. Het heeft al zo lang geduurd.

„Weet je wat”, zegt ze. „We gaan zingen”.

Ze zingen: „God heb ik lief” en „De Heer is mijn Herder”.

Die liedjes kent Frans wel. Die heeft hij op de vorige school geleerd.

Daarna gaat juf vertellen. Ze vertelt uit de Bijbel.

Het gaat over Abraham. Die moest verhuizen. Net als Frans. Hij woonde niet in een huis, maar in een tent.

Dat lijkt Frans best leuk.

Na de vertelling gaan ze rekenen. Frans doet goed zijn best. Hij vindt het niet zo moeilijk.

Daarna gaan ze tekenen. Dat vindt Frans erg fijn. Juf gaat kijken of ze het wel mooi doen.

Frans is heel hard aan het werk. Maar de zon komt naar binnen. Dan wordt Frans zo warm. Het papier plakt aan zijn handen.

„Juf, mogen de gordijnen dicht?” vraagt Frans. „Ik zweet zo”.

„Ik heb het ook zo warm”, zegt Carlo.

„Nou, dan doen we de gordijnen maar dicht“, zegt juf.
Ziezo, dat is een heel stuk beter!

5. Frans is ondeugend

Na het vrij tekenen, haalt juf de papieren op. Tegen Thea zegt ze: „Erg mooi, hoor“. En tegen Carlo zegt ze: „Je hebt goed je best gedaan, zeg!“ Carlo krijgt er een kleur van.

Dan staat juf naast Frans.

„Dit is mijn moeder“, zegt Frans. „En dat is mijn vader. Die werkt op kantoor. En hier zijn Ellie en Joke. Ellie maakt de bedden op en Joke veegt het straatje“.

„Geweldig, wat een mooie tekening“, zegt juf. „Wat helpen jullie thuis flink mee“. Ze wil de tekening meenemen, maar ineens pakt Frans hem terug. „Ik heb de poes nog vergeten“, roept hij verschrikt. Die moet er nog gauw even bij.

Zo, nu mag juf het papier hebben.

Dan komt ze bij Kees. Dat is dat vervelende jongetje. Die noemde Frans een opschepper.

„Mooi hoor“, zegt juf.

Frans staat nieuwsgierig naast zijn stoel.

„Ha, dat is helemaal niet mooi“, roept hij. „Dat zijn allemaal krassen“.

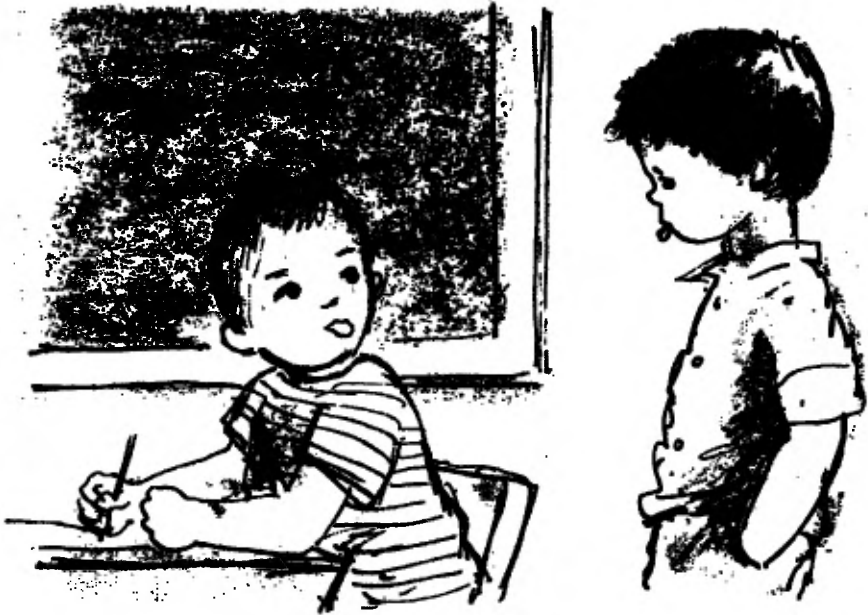
„Nietwaar“, roept Kees boos. „Jij weet er niks van“.

„Jij kunt helemaal niet eens tekenen“, roept Frans weer.

Maar dan draait juf zich om. Ze is ineens niet zo lief meer.

„Ga zitten, Frans“, zegt ze. „Bemoei je niet met de tekening van Kees“.

Kees steekt zijn tong naar Frans uit. Juf ziet het toch

niet. Die staat met de rug naar hem toe.
Frans steekt zijn tong ook uit. Dat is al de derde keer.
Carlo stoot hem aan.

„Niet doen, joh. Als juf het ziet”.

„Nou, dat kan me lekker niks schelen”, zegt Frans.

Juf bergt de tekening op. Ze zegt: „Het is nu bijna
pauze. De meesters en juffen gaan koffie drinken”.

„Ik wil ook wel koffie!” roept Thea.

„Ikke niet, hoor. Ik wil limonade!” roept Carlo.

Juf lacht.

„Wat zouden we dan veel limonade moeten schenken!
Ik denk dat iedereen wel een glas leeg zou drinken”.

„Wel tien glazen!” zegt Kees. „Mmm, lekker!”

Ze lachen allemaal.

Dan gaat de bel. De kinderen gaan naast hun stoel staan.

„Heel rustig op de gang, jongens”, zegt juf.

„Ja juf”, zeggen de kinderen.

Ze lopen naar de deur. Kees dringt naar voren. Hij duwt Frans aan de kant.

Frans geeft hem een stomp. Au, dat doet pijn!

Meteen begint Kees te huilen. Verschrikt kijkt juf om.

„Waarom huil je, Kees?” vraagt ze.

„Frans slaat mij”, huilt Kees.

„Maar het was zijn eigen schuld”, roept Frans boos.

„Hij duwde mij aan de kant”.

Juf zucht.

„Wat zijn jullie toch vervelende jongens”, zegt ze.

„Wees toch eens een beetje lief voor elkaar”.

Frans blijft nu maar wat achteraan. Nu is juf ook nog boos op hem. Bah, hij vindt het niks leuk op deze school.

6. Speelkwartier

Nu is het speelkwartier. De kinderen mogen even naar buiten. Dat vinden ze fijn, want het is mooi weer.

Eigenlijk is het veel te warm om naar school te gaan.

Frans ziet Ellie en Joke niet. Er zijn ook zo veel kinderen op het plein.

De meesten zitten rustig in de schaduw. In de zon is het veel te heet.

Frans doet zijn bloes uit. Carlo doet het ook. Lekker koel is dat.

Dan doet Frans zijn schoenen ook uit. En zijn sokken.

„Dat moet je niet doen”, zegt Kees, die net langs loopt.

„Ach joh, bemoei je er niet mee”, zegt Frans.

Dan loopt Kees maar door. Hij weet niet zo gauw wat hij terug moet zeggen.

Frans staat op. Hij loopt vanuit de schaduw in de zon. „Au, au”, zegt hij. „Wat zijn die tegels heet aan mijn voeten”.

De andere jongens lachen.

Frans loopt toch door. Hij loopt naar het hek. Enkele jongens spelen buiten het hek. Zou dat wel mogen?

„Ik ga ook van de speelplaats af”, denkt Frans. „Juf heeft het niet verboden”.

Maar in zijn hart weet Frans wel beter. Op de andere school mocht het niet. Dan mag het hier vast ook niet. Frans klimt over het hek. Dat kan hij best, want het is helemaal niet hoog.

„Frans!” roept iemand vanaf het plein. „Frans, dat mag niet!”

Maar Frans luistert niet. Als hij over het hek is, loopt hij naar de overkant van de straat. Daar is gras en daar gaat Frans zitten. Lekker koel is dat.

Kijk, daar komt Carlo ook aan. En Dirk, een andere jongen uit zijn klas.

Zij willen ook naar de overkant.

Maar wie staat daar ineens bij het hek! Het is het hoofd van de school

„Wil je wel eens gauw hier komen, kwajongen?” roept hij. „Je mag niet van het plein af”. Frans schrikt. Hij vliegt overeind. Hij rent de straat over. Een fietser remt heel hard. O wee, ook nog bijna onder een fiets!

„Domoor!” roept de fietser. „Kun je niet uitkijken?”

Meester wacht op Frans. Hij zegt: „Nu was je ook nog bijna omver gereden. Je moet op het plein blijven, begrepen?”

„Ja, meester”, zegt Frans gehoorzaam. „Maar juf heeft niks gezegd”.

„Nou, dan heeft juf dat zeker vergeten”, zegt meester.

De bel luidt. Iedereen gaat weer naar binnen. Het is eerst een beetje druk in de klas. Maar na een poosje is het weer rustig.

Dan steekt Kees zijn vinger op.

„Frans is aan de overkant geweest, juf”, zegt hij. „Hij is over het hek geklommen”.

Frans krijgt een kleur.

„Klikspaan!” roept hij dan. „Je durft het zelf niet eens”. Juf kijkt naar Frans en dan naar Kees. Ze schudt haar hoofd.

„Ik vind klikken niet leuk”, zegt ze. „En ik houd ook niet van jongetjes die van het plein lopen”.

Kees krijgt nu ook een kleur.

„Lekker”, denkt Frans. „Moet hij maar niet klikken”.

Hij zegt: „Maar u hebt helemaal niet gezegd dat het niet mocht, juf”.

„Dan weet je het nu”, zegt juf. „Op de vorige school mocht het vast ook niet”. Frans buigt zijn hoofd. Hij schaamt zich. Hij wist best dat hij niet van het plein mocht. En er was ook nog iemand die hem waar-schuwde.

7. Nog meer ruzie

Na schooltijd staan er een heleboel moeders te wachten. De moeder van Frans staat er niet bij. Ellie en Joke zijn er immers wel. Die kunnen hem best meenemen naar huis.

De moeder van Kees is er wel. Frans kent haar niet, maar hij ziet dat Kees op haar toerent. Ze zet hem achterop de fiets in het zitje.

„Kleutertje!” roept Frans.

Kees kijkt boos.

Dan komen Ellie en Joke eraan. Ze hebben nog net gehoord wat Frans zei.

„Wat ben jij een vervelend jongetje”, zegt Ellie. „Vanmorgen was je van het plein af en je hebt steeds ruzie”.

**„We hebben het heus wel gehoord, hoor,“ zegt Joke.
„Ik ga alles aan moeder vertellen“.**

**„Dat is gemeen“, roept Frans boos. „Dan ga ik niet met
jullie naar huis“.**

**„O nee?“ zegt Ellie. „Je moet wel, jongetje. Je weet
niet eens hoe je thuis moet komen“.**

**„Ik weet het wèl“, zegt Frans. „Ik heb het heus wel
onthouden“.**

**„Maar moeder wil niet dat je alleen naar huis gaat“,
zegt Joke.**

**Frans houdt nu maar zijn mond. Hij weet wel, dat hij
van vader en moeder met Ellie en Joke mee moet. Als
hij ongehoorzaam is geweest, krijgt hij vast straf.**

**„Hoe was het op school?“ vraagt moeder als ze thuis-
komen.**

„O leuk“, zegt Frans. „Maar nu ga ik in de tuin spelen“.

**„Nou jij vertelt ook niet veel“, zegt moeder verwon-
derd. „Je vond het vast niet leuk“.**

„Hij heeft ruzie gehad“, zegt Ellie.

„Ach meid, verklik toch niet alles“, zegt Frans boos.

**„Het was helemaal niet mijn schuld. Die nare Kees
verklikte mij“.**

„Wat verklikte Kees?“ vraagt moeder.

**O wee, nu heeft Frans zichzelf verraden! Had hij nu zijn
mond maar gehouden!**

„Ach niks,“ zegt Frans.

**„Hij is van het plein af geweest“, zegt Ellie. „Meester
heeft hem teruggeroepen“.**

**„Zo, zo,“ zegt moeder. „En dat direct de eerste dag al.
Je moet voortaan beter oppassen, Frans“.**

**Nu is Frans echt boos. Hij speelt in de tuin met zijn
auto's. Maar hij denkt nog steeds aan die nare dingen.
Kees heeft hem verklapt aan Juf. En Ellie heeft hem**

verklapt aan moeder. En nu is moeder boos op hem. Misschien is vader straks ook nog boos op hem. Dat komt allemaal door die nare Kees!

Maar moeder praat er gelukkig niet meer over. Onder het eten heeft ze het over andere dingen. Gelukkig maar!

Na het eten gaat Frans nog even in de tuin spelen. Hij is de ruzie al bijna vergeten.

De vreugde van het spel is maar van korte duur, Ellie roept: „Korn Frans, het is schooltijd”.

„Jammer”, zegt Frans. „Ik was net zo mooi aan het spelen”.

’s Middags mogen ze weer een poosje tekenen. Daarna gaan ze naar buiten, naar het grote grasveld. Ze hebben gymnastiek. Dat vindt Frans best leuk.

Ze doen allerlei spelletjes. Bij één van die spelletjes botst Frans per ongeluk tegen Kees aan.

Kees valt op de grond. Hij heeft zich geen pijn gedaan op het zachte gras.

Maar toch begint hij te huilen.

„Wat is er Kees?” vraagt Juf. „Heb je je pijn gedaan?”

Kees begint nog luider te huilen.

„Frans deed het met opzet”, jammert hij. „Hij liet me struikelen”.

„Oh, dat is helemaal niet waar!” roept Frans boos. „Ik liet hem heus niet struikelen. Ik botste tegen hem aan. Ik had hem niet gezien”.

„Voortaan maar een beetje beter uitkijken, Frans”, zegt juf. „En Kees moet niet altijd direct beginnen te huilen. Grote jongens huilen niet zo gauw”.

Kees houdt op met huilen. Hij is boos omdat juf hem kinderachtig vindt.

En hij is ook boos op Frans.

De eerste en de tweede klas zijn het eerste uit. Daar hebben Ellie en Joke vast niet aan gedacht. Zij moeten nog wel een half uur blijven. Nu moet Frans alleen naar huis. Maar dat vindt Frans niet erg. Hij kan het nu best alleen vinden.

Hij heeft helemaal geen zin om een hele tijd op zijn zusjes te wachten.

Er staan weer moeders te wachten. Maar de moeder van Frans is er niet bij. En de moeder van Kees is er ook niet bij. Misschien is ze een beetje laat. Of misschien is ze de tijd vergeten.

Kees steekt al vast de straat over. Hij kan ook wel alleen thuiskomen. Hij is heus geen kleutertje. Frans zei maar wat.

Frans steekt ook de straat over.

Hij ziet Kees voor zich uit lopen. Kees loopt niet zo hard. Frans heeft hem al gauw ingehaald.

Kees kijkt achterom, want hij hoort voetstappen. Hij schrikt als hij Frans ziet. Hij gaat ineens hard lopen.

„Bangerik!” roept Frans.

Hij gaat ook hard lopen. Hij kan zelfs veel harder lopen dan Kees. Hij heeft hem al gauw ingehaald.

„Ga weg”, zegt Kees boos. „Ik roep mijn moeder,

hoor”.

„Ha, ha”, lacht Frans. „Die hoort je toch niet”.

„O nee, o nee?” zegt Kees. „Die komt toch zo, hoor”.

„Ach joh, ik zie je moeder niet eens”, zegt Frans. „Jij bent een bangerik. Jij bent bang voor me. En je bent een grote klikspaan”.

Dan ineens geeft hij Kees een schop. Een heel harde.

„Au, au”, schreeuwt Kees.

„Eigen schuld”, zegt Frans. „Moet je maar niet klikken”.

Dan gaat hij er gauw vandoor, want de moeder van Kees komt net de hoek om.

8. Bezoek

Frans holt een steeg door. Hij kent de buurt helemaal niet. Maar hij wil de moeder van Kees niet tegenkomen.

Aan het eind van de steeg is een straat. Die kent Frans niet.

Het is er erg rustig. En er zijn niet veel auto's.

Frans gaat rechtsaf. Hij weet niet of dat wel goed is, maar het is dezelfde kant uit als die andere straat. Dan loopt hij vast wel goed.

Als hij bij de hoek is, ziet het er allemaal weer bekend uit. Hier is hij vanmorgen ook al geweest. Zo meteen komt hij bij een drukke verkeersweg.

En ja hoor, hij heeft gelijk. Nu moet hij de straat nog oversteken.

Een eind verderop staan stoplichten. Daar zijn Ellie en Joke vanmorgen de straat overgestoken. Daar gaat Frans ook naar toe.

Op de paal van het stoplicht zit een knop. Die moet je

indrukken. Dan moeten de auto's wachten. Leuk is dat. Frans drukt op de knop. Even later springt het licht op rood. De auto's, fietsen en brommers staan stil. Nu kunnen de mensen oversteken.

Aan de overkant kijkt Frans nog even om. Het licht springt al weer op groen. Frans drukt de knop weer in. Nu moet het verkeer straks weer wachten. En er is niemand die over wil steken.

Frans loopt maar gauw door. Misschien worden de mensen wel boos op hem omdat hij hen voor niks laat wachten.

„Ben je er nu al?” vraagt moeder verwonderd als ze Frans ziet.

„Wij waren eerder vrij”, zegt Frans. „De hogere klassen hadden nog les”.

„En ben je dan helemaal alleen gekomen?”

„O ja, ik kon het best vinden”.

„Maar jongen, dat is toch erg gevaarlijk over die drukke weg?”

„O, nee hoor,” zegt Frans. „Ik heb op een knop gedrukt. En toen stond al het verkeer stil. Dan is het niet moeilijk om over te steken”.

„Dat is slim”, lacht moeder. „Jongen, wat word jij al groot”.

Ze kijkt tussen de brieven of ze het papier van school kan vinden. Even later heeft ze het al.

„Op dinsdag en vrijdag hebben de eerste en tweede klas om drie uur vrij”, leest ze harop.

Ze kijkt verbaasd.

„Maar het is toch donderdag?”

„Nee hoor”, zegt Frans. „U bent in de war. Het is vrijdag”.

„He, wat dom van mij”, zegt moeder. „Dat komt zeker door die verhuizing”. „Maar u hoeft mij niet weer op te

halen", zegt Frans. „Ik kan best alleen thuiskomen".
„Als je dan maar altijd bij het stoplicht oversteekt"
zegt moeder.

Dat belooft Frans.

„Kijk eens, Frans", zegt moeder. „Hier is een appel
voor jou. Omdat je vanmiddag zo flink bent geweest".

„Oh, fijn moeder", zegt Frans blij.

Hij vindt een appel best lekker. En het is nog zo gezond
ook, zegt moeder altijd. Van snoep krijg je gaatjes in je
tanden en kiezen. En dan krijg je kiespijn. Dat is niet zo
leuk. Nee hoor, dan heeft hij liever een appel.

Frans gaat achterin de tuin zitten, bij de zandbak. Die
heeft vader gisteravond gemaakt.

Poes komt bij hem. Ze vindt het nieuwe huis nog zo
vreemd. Ze strijkt langs de benen van Frans en ze spint
luid.

„Lust je ook wel een stukje appel?" vraagt Frans.

Poes snuffelt even. Maar dan draait ze haar kopje om.
Ze vindt een appel niet lekker. Ze heeft liever een vogeltje.

Later komt Ellie en Joke ook thuis. Ze krijgen limonade
van moeder. Dat lust Frans natuurlijk ook wel. Anders
krijgen ze altijd thee, maar het is vandaag zo warm.

Dan gaat de bel.

„Wil jij even open doen, Ellie?" vraagt moeder.

Ellie neemt nog een slok van haar limonade. Dan gaat
ze naar de deur. Frans heeft zijn limonade al op. Daar-
om gaat hij maar weer naar de tuin.

Maar dan roept moeder hem.

„Frans, kom eens hier", zegt ze.

Ze kijkt zo ernstig. Wat is er toch?

Frans komt naar moeder toe. En dan ineens schrikt hij
zo. Want wie staat daar in de kamer? Dat is de moeder
van Kees! En Kees staat erbij.

„Wat heb jij zo straks gedaan?" vraagt moeder streng.

Frans kan van schrik geen woord zeggen. Wie had dat nu gedacht!

„Nou, komt er nog wat van?” vraagt moeder. En dan ineens begint Kees te huilen.

„Ja, ja, nou weet hij niks te zeggen”, zegt de moeder van Kees boos. „De hele dag al heeft hij Kees geplaagd. Het moet nou maar eens uit zijn”.

Kees begint nog harder te huilen. Hij wrijft alsmaar over zijn been.

Dan komen de tranen ook bij Frans.

„Kees is zelf de hele dag vervelend”, zegt hij snikkend.

„Hij zit steeds te klikken. En vanmiddag zei hij dat ik hem met opzet had laten struikelen. Dat was helemaal niet waar”.

„Hij heeft mij geschopt”, jammert Kees. „Au, au, au”.

„Kees heeft een heel blauwe plek op zijn been”, zegt Kees’ moeder.

Moeder kijkt eens even naar het been. Ja, de moeder van Kees heeft gelijk.

Frans heeft zeker wel erg hard geschopt.

Maar ze zegt: „Ik geloof dat ze beiden schuld hebben.

Frans heeft geschopt en Kees heeft geklikt. Eigenlijk verdienen ze allebei straf”.

Dan begint Kees nog harder te huilen.

„Houd toch op met dat gejack”, zegt zijn moeder nijdig. „Het is ook jouw schuld. Je gaat vanavond maar vroeg naar bed”.

„Ja, en Frans krijgt ook straf”, zegt moeder.

„Ja, en Frans krijgt ook straf”, zegt moeder.

9. De telefoon

De moeder van Kees is weer weg. Frans gaat terug naar de tuin. Maar hij vindt het helemaal niet meer leuk. Dat komt door Kees. En het komt ook door hem zelf. Straks zal vader alles horen. O, wat zal die dan boos zijn! Frans weet wel zeker dat hij dan vroeg naar bed moet. En juist nu het zo warm is!

„Bah, wat is het toch een nare school”, denkt hij. „Ik vind het helemaal niet leuk. Op die andere school was het veel leuker”.

Hij gaat in de zandbak zitten. Hij schept zijn vrachtauto

vol met zand. Maar dan laat hij hem weer staan. Weet je wat, hij gaat fietsen. Misschien is Carlo er wel. Die woont bij hem in de straat.

Moeder wil precies weten wat er gebeurd is. Daarom belt ze juf op. Die is gelukkig al thuis.

Ze vertelt dat de moeder van Kees geweest is. Samen met Kees. En ze vertelt dat Frans Kees geschopt heeft.

„Nou, dat is niet zo mooi”, zegt juf. „Die twee hadden vandaag steeds ruzie. Maar het is niet alleen de schuld van Frans. Ze hebben allebei schuld. En als ze allebei schuld hebben, moeten ze ook allebei straf hebben”.

„Dat is zo”, zegt moeder. „Dat zei Kees zijn moeder ook al”.

„Gelukkig”, zegt juf. „Misschien dat het straks beter gaat op school”.

Moeder bedankt juf en dan legt ze de hoorn op de haak.

Om half zes komt vader thuis. Hij gaat direct in zijn stoel zitten. Hij is moe, want hij heeft de hele dag gewerkt. Hij wil nu zijn krant lezen.

„O wacht nu even”, zegt moeder. „Ik moet eerst wat vertellen”.

Vader legt zijn krant even neer. Moeder vertelt wat er vandaag gebeurd is.

„Zo, zo”, zegt vader. „Dat is niet zo mooi. Dan moet Frans maar straf hebben. Kees heeft ook straf gekregen, dus krijgt Frans het ook”.

Vader is zo boos. Waarom moet Frans zo'n ruzie maken? Dat is toch helemaal niet nodig? Kees zit immers niet naast hem. Dan heeft hij toch niet veel last van hem?

Hij staat op uit zijn stoel.

„Even kijken waar Frans is”, zegt hij.

Hij loopt door de gang, naar de voordeur. Hij ziet Frans op straat, samen met Carlo. Dat is zijn nieuwe vriendje. Ze fietsen tussen een paar dikke stenen door. Die hebben ze op de straat gelegd. Het is een leuk spelletje. Maar ze zien de vader van Frans niet.

„Frans”, roept vader. „Thuiskomen”.

„Nu al?” vraagt Frans verbaasd. „Moeten we dan nu al eten?”

Maar vader zegt verder niets. Frans gaat direct achterom met zijn fiets.

Als hij draalt wordt vader boos. En dan is het niet best.

10. Straf

Vader is erg boos. Hij weet wel dat Kees ook schuld had, maar daarom is Frans niet minder schuldig. Hij heeft lelijke dingen tegen Kees gezegd. En hij heeft Kees heel hard geschopt.

„Na het eten kom je niet meer op straat”, zegt vader.

„Je blijft achter of in huis. Dat is voor straf”.

Frans begint te huilen. Hij vindt het heel naar.

Dan gaan ze eten. Frans zegt deze keer bijna niets. Anders kan hij zo verschrikkelijk veel praten. Dan moeten vader en moeder er wel eens iets van zeggen.

Na het eten speelt Frans in de achtertuin. Alle kinderen spelen op straat, maar hij mag er niet bij zijn. Het is zijn eigen schuld.

Carlo komt achterom. Hij vraagt: „Ga je mee, Frans? Ik wil fietsen op straat”.

„Ik mag niet van mijn vader”, zegt Frans. „Ik heb straf”.

Dan gaat Carlo maar weer weg. Hij heeft geen zin om in de zandbak te spelen. Hij wil op straat spelen, met de andere kinderen. Jammer voor Frans, hoor.

Later brengt moeder Frans naar bed. Ellie en Joke spelen op straat met de jongens en meisjes uit de buurt. Zij mogen veel later naar bed.

Vader leest de krant. Dat doet hij altijd voor of na het eten.

Moeder trekt de gordijnen van de slaapkamer dicht. In het donker valt Frans gauwer in slaap.

Frans kleedt zich uit. Dan trekt hij zijn pyama aan. Hij moet al weer huilen.

„Huil nu maar niet meer”, zegt moeder. „Het is nu eenmaal gebeurd”.

„Maar... maar bent u dan nog boos op mij?” snikt Frans.

„Welnee jongen”, zegt moeder. „Je hebt toch alles verteld”.

Frans knikt.

„Ik heb er zo'n spijt van, moeder”.

Moeder trekt hem dicht tegen zich aan. Ze geeft hem een zoen op zijn tranen.

„Dom jongetje van mij”, zegt ze. „Probeer het morgen beter te doen. Als Kees iets lelijks tegen je zegt luister je maar niet. Doe maar net alsof je niets hoort.”

„Maar als Kees lelijke dingen over mij vertelt...”

„Dan moet jij maar vertellen hoe het wel is. Je moet niet altijd direct slaan en schoppen. Jij moet altijd de waarheid vertellen”.

Moeder gaat op de rand van het bed zitten. Dat doet ze altijd als ze Frans naar bed brengt.

Frans knielt voor zijn bed neer. Hij vouwt zijn handen en hij sluit zijn ogen.

Hij zegt: „Ik ga slapen, ik ben moe.

'k Sluit mijn beide ogen toe.

Here, houd ook deze nacht
over mij getrouw de wacht.

't Boze, dat ik heb gedaan,

**zie het, Here, toch niet aan.
Schoon mijn zonden vele zijn,
maak om Jezus' wil mij rein."**

Frans voelt zich opgelucht. Nu moet hij morgen proberen te doen wat moeder zei.

Moeder stopt hem onder de dekens.

„En nu voortaan maar goed je best doen”, zegt moeder. „Je moet laten zien, dat je echt van de Here Jezus houdt. Zul je dat doen?”

„Ja, moeder”, zegt Frans. „Als Kees maar niet zo vervelend tegen mij doet”.

„Probeer het in ieder geval, Frans”, zegt moeder.

Ze geeft hem een nachtzoen.

„Welterusten, Frans”, zegt ze.

„Welterusten, moeder”, zegt Frans.

Frans ligt nog een poosje wakker. Even later komt vader ook nog boven. Moeder heeft hem alles verteld.

„Zo, nu is alles weer goed”, zegt hij. „En dan doen we het morgen beter, nietwaar?”

„Ja vader”, knikt Frans.

Hij geeft vader ook een nachtzoen. Vader houdt toch echt wel van hem, ook al is hij wel eens boos.

Vader gaat weer naar beneden. Frans hoort de geluiden in de kamer. En buiten is buurman het gras aan het maaien.

Wat zei moeder ook al weer? Je moet laten zien, dat je echt van de Here Jezus houdt.

Nou, dat is moeilijk, hoor.

Frans gaapt en gaapt. Hij draait zich om op zijn rechterzij. En dan is Frans in dromenland.

Inhoud

1. De verhuizing	9
2. In de auto	11
3. Met moeder mee	14
4. De juf	16
5. Frans is ondeugend	19
6. Speelkwartier	21
7. Nog meer ruzie	24
8. Bezoek	29
9. De telefoon	33
10. Straf	

